

...han inga gods och pengar ägde;
Men uti dygd och wett Han wida wägnar
öfverwäldade Hwar yngling som jag sett.
32. Hans dragt den ädla enfald råde,
Som hjertats prydnad war; Och ödmjukhet
än mer upphöjde Den eld han för mig bar.
33. Med såfångt högmöd jag försökte
Att segra hwarje dag; Du mera sig hans öm-
het öfke, Du mera kall war jag.
34. Hans hjerta rent och obestäckt för
mina fötter låg, Till dess det allt för mycket
gäckadt Ej mer förhoppning såg.
35. I tyfhet han mig öfvergifwit Att
glömma mitt förakt; Men ängslan har hans
bane blifwit, Som ryktet för mig sagt.
36. Nu skall mitt lif dess qwal betala:
I grottan der han låg, Skall jag med Ed-
vins flugga tala, Liksom jag Edvin såg.
37. Jag samma ödemärk vill wälja,
Och dö på samma sätt; Mitt usla lif mig
blott skall qwälja; Och döden bli mig lätt.
38. Nej aldrig! hörs han henne swara
Med öm och liflig röst: Än' himlen Edvin
täckts bewara Till Angelinas tröst.
39. Så se då, ömma älskarinna, Din
Edvin åter här; Här skall du honom åter fin-
na Mer öm och mera kär.
40. Wi sku ej mer hwarannan mista;
Att qwal är nu förbi; Den stund som en
gång blir din sista Skall också Edvins bli.

...han inga gods och pengar ägde;
Men uti dygd och wett Han wida wägnar
öfverwäldade Hwar yngling som jag sett.
32. Hans dragt den ädla enfald råde,
Som hjertats prydnad war; Och ödmjukhet
än mer upphöjde Den eld han för mig bar.
33. Med såfångt högmöd jag försökte
Att segra hwarje dag; Du mera sig hans öm-
het öfke, Du mera kall war jag.
34. Hans hjerta rent och obestäckt för
mina fötter låg, Till dess det allt för mycket
gäckadt Ej mer förhoppning såg.
35. I tyfhet han mig öfvergifwit Att
glömma mitt förakt; Men ängslan har hans
bane blifwit, Som ryktet för mig sagt.
36. Nu skall mitt lif dess qwal betala:
I grottan der han låg, Skall jag med Ed-
vins flugga tala, Liksom jag Edvin såg.
37. Jag samma ödemärk vill wälja,
Och dö på samma sätt; Mitt usla lif mig
blott skall qwälja; Och döden bli mig lätt.
38. Nej aldrig! hörs han henne swara
Med öm och liflig röst: Än' himlen Edvin
täckts bewara Till Angelinas tröst.
39. Så se då, ömma älskarinna, Din
Edvin åter här; Här skall du honom åter fin-
na Mer öm och mera kär.
40. Wi sku ej mer hwarannan mista;
Att qwal är nu förbi; Den stund som en
gång blir din sista Skall också Edvins bli.

...han inga gods och pengar ägde;
Men uti dygd och wett Han wida wägnar
öfverwäldade Hwar yngling som jag sett.
32. Hans dragt den ädla enfald råde,
Som hjertats prydnad war; Och ödmjukhet
än mer upphöjde Den eld han för mig bar.
33. Med såfångt högmöd jag försökte
Att segra hwarje dag; Du mera sig hans öm-
het öfke, Du mera kall war jag.
34. Hans hjerta rent och obestäckt för
mina fötter låg, Till dess det allt för mycket
gäckadt Ej mer förhoppning såg.
35. I tyfhet han mig öfvergifwit Att
glömma mitt förakt; Men ängslan har hans
bane blifwit, Som ryktet för mig sagt.
36. Nu skall mitt lif dess qwal betala:
I grottan der han låg, Skall jag med Ed-
vins flugga tala, Liksom jag Edvin såg.
37. Jag samma ödemärk vill wälja,
Och dö på samma sätt; Mitt usla lif mig
blott skall qwälja; Och döden bli mig lätt.
38. Nej aldrig! hörs han henne swara
Med öm och liflig röst: Än' himlen Edvin
täckts bewara Till Angelinas tröst.
39. Så se då, ömma älskarinna, Din
Edvin åter här; Här skall du honom åter fin-
na Mer öm och mera kär.
40. Wi sku ej mer hwarannan mista;
Att qwal är nu förbi; Den stund som en
gång blir din sista Skall också Edvins bli.

GS762

Fyra utskott wackra samt aldeles

Nya Wisor,

Den Första:

En resande Gesälls Afskedsång.
Jag munter alla dagar lefwat, &c.

Den Andra:

Ud, Robert! grym är stillnans
smärta &c.

Den Tredje:

Den Gud, som öfwer allt man
dyrkar, &c.

Den Fjerde:

Edvin och Angelina.
Kom Eremit, och om du hyser &c.

1. Jag munter alla dagar lefwat, Och uti fäll-
 skap varit glad; Jag sjungit, dansat och har
 spelat, Men nu från Staden affsed tar.
 2. Jag munter är och lefwat nöjder Med
 lotten som mig Gud beskär; Nu refer jag till
 andra nejder, På professionen jag har lärt.
 3. Adjo ni, Bröder och Gesäller, Jag
 tackar er för glada dar; Farväl ni, Flickor och
 Mamseller, Som ock i fällskap med mig war.
 4. Adjo ni, Släktingar och wänner,
 Mitt affsed hjudes er med sång; Men, om
 min lycka sig omwänder, Tillbakars kommer
 jag en gång.
 5. Med bindeln, fästad uppå ryggen,
 Rång wåg jag denna på mig bår; Wid lam-
 migt tråd jag hwilar trygger, När som jag
 trött och sömnig är.
 6. När natten flytt, upp af min hwila,
 Ty morgonrodnan helsar mig, Sen vill jag
 wägen framåt ila, Och wandra redligt skall
 min stig.
 7. En stål för Flickan och för bålen
 Samt Bröder uti samma lag, Och om ni af-
 steds-skålen tålen, Så drick, lef glada, lif-
 som jag.
 8. Med hurtigt mod och sorgfritt sinne,
 Jag wandra vill från Stad till Stad, Och
 ständigt skall jag ha i minne Den Flickan som
 mitt hjerta har.

9. Jag munter alla dagar lefwat, Och uti fäll-
 skap varit glad; Jag sjungit, dansat och har
 spelat, Men nu från Staden affsed tar.
 10. Jag munter är och lefwat nöjder Med
 lotten som mig Gud beskär; Nu refer jag till
 andra nejder, På professionen jag har lärt.
 11. Adjo ni, Bröder och Gesäller, Jag
 tackar er för glada dar; Farväl ni, Flickor och
 Mamseller, Som ock i fällskap med mig war.
 12. Adjo ni, Släktingar och wänner,
 Mitt affsed hjudes er med sång; Men, om
 min lycka sig omwänder, Tillbakars kommer
 jag en gång.
 13. Med bindeln, fästad uppå ryggen,
 Rång wåg jag denna på mig bår; Wid lam-
 migt tråd jag hwilar trygger, När som jag
 trött och sömnig är.
 14. När natten flytt, upp af min hwila,
 Ty morgonrodnan helsar mig, Sen vill jag
 wägen framåt ila, Och wandra redligt skall
 min stig.
 15. En stål för Flickan och för bålen
 Samt Bröder uti samma lag, Och om ni af-
 steds-skålen tålen, Så drick, lef glada, lif-
 som jag.
 16. Med hurtigt mod och sorgfritt sinne,
 Jag wandra vill från Stad till Stad, Och
 ständigt skall jag ha i minne Den Flickan som
 mitt hjerta har.

Den Första:

Jag munter alla dagar lefwat, Och uti fäll-
 skap varit glad; Jag sjungit, dansat och har
 spelat, Men nu från Staden affsed tar.
 2. Jag munter är och lefwat nöjder Med
 lotten som mig Gud beskär; Nu refer jag till
 andra nejder, På professionen jag har lärt.
 3. Adjo ni, Bröder och Gesäller, Jag
 tackar er för glada dar; Farväl ni, Flickor och
 Mamseller, Som ock i fällskap med mig war.
 4. Adjo ni, Släktingar och wänner,
 Mitt affsed hjudes er med sång; Men, om
 min lycka sig omwänder, Tillbakars kommer
 jag en gång.
 5. Med bindeln, fästad uppå ryggen,
 Rång wåg jag denna på mig bår; Wid lam-
 migt tråd jag hwilar trygger, När som jag
 trött och sömnig är.
 6. När natten flytt, upp af min hwila,
 Ty morgonrodnan helsar mig, Sen vill jag
 wägen framåt ila, Och wandra redligt skall
 min stig.
 7. En stål för Flickan och för bålen
 Samt Bröder uti samma lag, Och om ni af-
 steds-skålen tålen, Så drick, lef glada, lif-
 som jag.
 8. Med hurtigt mod och sorgfritt sinne,
 Jag wandra vill från Stad till Stad, Och
 ständigt skall jag ha i minne Den Flickan som
 mitt hjerta har.

Hvarmid man somna plår; En röst som plår
 de Stora prisa; Men aldrig werksam är.
 20. Och kärlek? ack! hwad är den annat,
 En blott de skönas skämt; Hur sällan deras
 tro besannat, De eder som de nämnt!
 21. Olycklig den af ödet drifwes Att
 pröfwa deras tro; Ty kärlek ej på jorden trif-
 wes, Om ej i dufwans bo.
 22. Den eld ur deras ögon strålar, Sky
 den, ja skenet sky! Wid dessa ord en rodnad
 målar Wår främlings bleka hy.
 23. Des kinders färg sig nu förnyar,
 De ny förtjusning ge, Rikt de förnyda mor-
 gon-skyar, Som emot solen le.
 24. Des klämda bröst sig ymsom hjer
 Och ymsom suckar drar; Och snart des blyga
 uppsyn röjer, Att det en flicka war.
 25. Förlåt, sad' hon, jag eder plågar,
 Och störer eder ro, Då jag det rum ohelga
 wågar, Der ni och himlen bo.
 26. Jag fåfängt skutte wilja bölja Det
 som min ro förstör, När sorg och ånger mig
 förfölja, Ej tyfnad lättning gör.
 27. En Lord som präktig lefnad förde,
 War mig en älskad far; Des gods och rik-
 dom mig tillhörde, Som enda barnet war.
 28. Att mig utur hans armar winna,
 All bygdens ungdom gick; Och ho kan wäl
 förtälja himna Att det beröm jag fick?
 29. En talrik friarsflock sig krötte; Hwar
 en mig såg blef lår; Men allt som deras tal
 sig öfte, Blef jag allt mera twär.
 30. Bland dem som ömest för mig brun-
 no War unga Edwin en; Men ack! des öma
 suckar funno Ett hjerta hårdt som sten.